

**МАРКАЗИ ТАДҚИҚОТИ СТРАТЕГИИ НАЗДИ
ПРЕЗИДЕНТИ ҶУМҲУРИИ ТОҶИКИСТОН**

**ЭМОМАЛӢ РАҲМОН–
ПРЕЗИДЕНТИ ҶУМҲУРИИ
ТОҶИКИСТОН**

*Мавод барои корҳои фаҳмондадиҳӣ
дар чорабиниҳо ба муносибати «Рӯзи Президент»*

Душанбе, 2017

Эмомалӣ Раҳмон – Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон.
Мавод барои корҳои фаҳмондадиҳӣ дар ҷорабиниҳо ба
муносибати «Рӯзи Президент», Душанбе, 2017, 27 саҳ

ISBN 97899947-1-103-0

РӯЗИ ПРЕЗИДЕНТ – ЧАШНИ МИЛЛӢ

Мувофиқи моддаи 2-юми Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи рӯзҳои ид», ки аз 14.05.2016 қабул шудааст, минбаъд дар Тоҷикистони азизи мо рӯзи 16-уми ноябр ҳамчун «**Рӯзи Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон**» ҷашн гирифта мешавад. Дар ин рӯз дар саросари кишвар ҷамъомадҳои илмӣ, мулоқоту вохӯриҳои мардумӣ, мусобиқаҳои варзишию фарҳангӣ ва ҷорабиниҳои идона доир гашта, мардуми Тоҷикистон ин ҷашни миллиро бо суруру шодмонӣ гиромӣ медоранд.

Сабаби ба ин рӯз рост омадани чунин ҷашни муборак дар он аст, ки маҳз дар ҳамин рӯзи таърихӣ, яъне 16-уми ноябри соли 1994 Пешвои маҳбуби миллати мо мухтарам Эмомалӣ Раҳмон бори нахуст ҳамчун Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон дар назди халқу ватан савганд ёд карданд. Дар ҳамин сол дар аввалин Конститутсияи Тоҷикистони соҳибистиклол, ки аз тарафи мардум қабул карда шуд, шакли идории Тоҷикистон ба шакли ҷумҳурии президентӣ таъдил дода шуд.

Дар он марҳалаи ҳассоси таърихӣ, ки ватани мо пеш аз ҳама, ба сулҳу субот ва ваҳдати сарҷамъӣ ниёз дошт, низоми идоракунии президентӣ маҳз бо мақсади пурзӯр намудани ҳокимияти иҷроия, баланд бардоштани самаранокии он, қабули ҷавобгарии қарорҳои идорӣ, такмили механизми иҷроӣ қонунҳо, таҳкими қонуният ва тартиботи ҳуқуқӣ ҷорӣ карда шуд. Он як интихоби огоҳона буда, маҳсули сабақҳои таърихӣ ва натиҷагирӣ аз самарҳои фаъолияти давлатдорӣ гузашта ва имрӯза ба ҳисоб меравад. Хушбахтона,

гузаштан ба низоми президентӣ на танҳо боиси начоти давлату миллат, балки омили рушди устувори тамоми соҳаҳои идораи давлатӣ, аз ҷумла иқтисодиёт, сиёсат, фарҳанг, маориф ва дигар соҳаҳои ғарбӣ.

Мувофиқи муқаррароти Конституцияи Ҷумҳурии Тоҷикистон, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон Сарвари давлат ва Раиси ҳокимияти иҷроия ҳисоб шуда, ҳомии ҳуқуқи озодагии инсон ва шаҳрванд, кафили истиқлолияти миллӣ, ягонагӣ ва тамомияти арзӣ, пойдеори бардавомии давлат, мурағабии фаъолияти мақомоти давлатӣ ва ҳамкориҳои онҳо, риояи қарордодҳои байналмилалӣ Тоҷикистон мебошад.

Бинобар ин, бузургдошти “Рӯзи Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон” ба маънои дарки аҳамияти калидии ин ниҳоди давлатӣ дар ҳифзу тараққиҳои давлатдории миллии мо ва ҳамчунин, ҷашни қадриҳои сипос ба тамоми он арзишҳои баланди давлатӣ, миллӣ ва шаҳрвандӣ мебошад, ки Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон ҳамчун кафили конституционии онҳо фаъолият мекунад. Ин аст, ки “Рӯзи Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон” ҷашни ҳар як шаҳрванди худшинос ва ватандӯст ва ҷашни ҳар як сокини озоду осудаи Тоҷикистони азиз аст.

Интиҳоб шудани муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон ба мақоми Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон ба ин ниҳоди давлатӣ рӯҳ ва маънои бузург бахшида, мақоми президентиро ба як ниҳоди наҷотдиҳандаи давлат ва сарҷамъии миллат табдил дод. Маҳз ба Эмомалӣ Раҳмон муяссар гашт, ки тамоми таҷрибаи таърихи байналмилалӣ ва зарфияти

хукукию сиёсии ниҳоди президентиро истифода намуда, ин тарзи давлатдориро ба модели начоти миллии мо табдил диҳад. Илова бар ин, фаъолияти Эмомалӣ Раҳмон ҳамчун Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон ин тарзи идоракунии давлатиро такмил дода, дар меҳвари он мактаби нави давлатдории миллии тоҷиконро ба вучуд овард, ки имрӯз бо бартарию хусусиятҳои худ эътирофи байналмилалӣ касб намудааст. Ҳамин тавр, дар таърихи давлати соҳибистиклоли мо мафҳуми **“Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон”** бо шахсияту хидматҳои бузурги муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон ҳамсадо гашта, пайванди ногузастанӣ дорад. Аз ин рӯ, дар “Рӯзи Президент” беихтиёр шахсияти таърихии Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ, Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон ва заҳматҳои бузурги ӯ дар роҳи начоти давлату миллат пеши рӯй меоянд.

*Пешвое, ки гавҳараиш нур аст,
Суханаиш нуру минбараиш нур аст.*

*Қадамаиш хурраму ободӣ,
Ватанаиш нуру кишвараиш нур аст.*

*Ба шаби тира дастболо шуд,
Офтобе, ки лашкараиш нур аст.*

*Нури ҳафт осмон ниғаҳбон бод,
Ватанеро, ки Сарвараиш нур аст.*

**Дастовардҳои бунёдии Ҷумҳурии Тоҷикистон
зери роҳбарии Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон
муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон**

Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ, Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон аз ҷумлаи роҳбаронест, ки шахсияти сиёсияш қадам ба қадам дар пеши назари мардум, ҳамнафас бо ғаму шодии миллат ташаккул ёфта, ҷойгоҳи мардумии худро ба таври табиӣ дарёфтааст. Ҳамон гуна, ки аҳли як хонадон фарзанди худро, ки дар пеши чашмашон аз як навҷавони навқад ба як марди бузург табдил шудааст, дуруст мешиносанд ва бо тамоми сифоту сиришти вай ошноӣ доранд, Эмомалӣ Раҳмон низ дар оғӯши ватану миллат ва дар сояи дуову дастгирии мардум сабзида, ба таври комилан табиӣ мавриди эътирофу эътибори мардуми худ қарор гирифтааст. Ин аст, ки чеҳраи ӯ чеҳраи табиӣ, шахсияти ӯ шахсияти воқеӣ ва хидматҳои ӯ хидматҳои бунёдӣ мебошанд.

Аммо барои расидан ба ин мақоми миллию таърихӣ, Роҳбари давлат роҳро тай намуд, ки пур аз мушкilot, пур аз печутоб, пур аз камину хатар, аммо пур аз ифтихор, пур аз муҳаббат ва пур аз комёбӣ буд. Ин аст, ки агар касе бихоҳад, то симо, шахсият ва ҷойгоҳи ӯро назди мардуми тоҷик дарк намояд, бояд пеш аз ҳама, роҳи паймудаи ӯ ва хидматҳои таърихӣ вайро барои ин мардум дарк кунад. Таҳлили ҳамин роҳ ва дарки ҳамин дастовардҳо худ ба худ нишон медиҳанд, ки Эмомалӣ Раҳмон кист ва барои мардум ва давлати Тоҷикистон чӣ ҷойгоҳ ва чӣ арзише дорад, зеро

имрӯз вақте дар бораи роҳи тайшуда ва дастовардҳои бунёдии Ҷумҳурии Тоҷикистон дар марҳалаи пурпечуби Истиқлолияти давлатӣ сухан меравад, бешубҳа, симои ин шахсият пеши назар меояд. Маҳз ҳамин нигоҳи ҷомеъ ва маҳз таҳлили қадам ба қадам нишон медиҳад, ки чаро Эмомалӣ Раҳмон Пешвои дӯстдоштаи миллат аст ва чаро ин мақоми ӯ ҳолати табиӣ ва бисёр устувор дорад.

Албатта, комёбиҳои миллат ва кишвари мо таҳти сарвари Эмомалӣ Раҳмон бисёр зиёданд, вале фақат дарк, муқоиса ва ҷамъбасти дастовардҳои усулӣ ва бунёдии ин марҳала кофист, то дарк шавад, ки Ҷумҳурии Тоҷикистон ва роҳбари пурталози он ҷӣ роҳеро тай карда ва ҷӣ дастовардҳои азимеро ноил шудаанд. Ва низ бо дарку ҷамъбасти ин дастовардҳои бунёдӣ метавон дарёфт, ки сабаби эҳтироми амиқ ва эътимоди устувори мардуми Тоҷикистон ба Пешвои миллии худ дар чист.

Дастоварди бунёдии аввал:

Начоти давлатдорӣ миллии тоҷикон

Қадами нахуст ӯ асоситарин дастоварди давлат ва мардуми Тоҷикистон зери роҳбарии Эмомалӣ Раҳмон ин аст, бо тадбир ва талошҳои пайгиронаи ӯ давлатдорӣ миллии тоҷикон аз вартаи нобудӣ начот ёфт. Ин масъала муҳимтарин ва усулитарин дастоварди таърихи муосири мост, зеро бе доштани давлати миллии мустақили худ тамоми орзую омили таърихии миллат ва тамоми ҳадафу барномаҳои насли имрӯзу фардои он маънои худро

аз дастмедод, зеро баъди ҳазор сол таърих барои халқи тоҷик имкон фароҳам овард, ки бо номи худ давлати миллии дошта бошад. Аз ин рӯ, агар дар он тӯфоне, ки солҳои аввали Истиқлолияти давлатӣ ба миён омада буд, давлатдории миллии мо аз даст мерафт, моро наслҳои оянда ҳаргиз намебахшиданд.

Эмомалӣ Раҳмон дар вазъияте Сарвари давлати тоҷикон интихоб шуд, ки кишвар дар оташи ҷанг месӯхт ва ба гирдоби нобудӣ фуру мерафт. Дар он лаҳзаи ҳассоси таърихӣ барномаи роҳбарияти нави Ҷумҳурии Тоҷикистон фақат як чиз буд: хомӯш кардани оташи ҷанг, наҷот додани давлат аз нобудӣ ва эминии миллат аз парокандагӣ ба бадбахтӣ.

Хушбахтона, ин вазифаи таърихӣ иҷро гашта, давлатдории миллии тоҷикон аз вартаи нобудинаҷот ёфт. Ва шояд фақат ҳалли ҳамин масъала барои чеҳраи мондагори таърихи халқи мо ва пешвои миллии мардуми мо донишманди Эмомалӣ Раҳмон кофӣ бошад.

Дастоварди бунёдиш дуҷум:

Ҳифзи тамомияти арзии Тоҷикистонҳамчун кишвари ягона

Дар қадами дуҷум, талошҳои Эмомалӣ Раҳмон ҳамчун Сарвари давлат боис гашт, ки тамомияти арзӣ, яъне ягонагии сарзамини Тоҷикистонҳамчун кишвари ягонаи мустақилҳифз карда шавад. Ҳарчанд давлати нави мустақили тоҷикон

ҳамагӣ дар як пораи кӯҳистонии сарзамини бузурги таърихии халқи тоҷик таъсис гаштааст, вале дар он рӯзҳо боз ҳам нақшаҳои тақсими ин давлат дар миён буд. Чунин тарҳу нақшаҳоро на танҳо нерӯҳои хориҷӣ, балки баъзе аз сиёсатмадорон ва қувваҳои сиёсии дохилӣ низ ҷонибдорӣ намуда, дар ин самт қадамҳои амалӣ низ гузошта буданд.

Дар он рӯзҳо ҳатто пойтахти кишвар–шаҳри Душанбе ҳамчун хонаи умеди тоҷикистониён моҳияти сиёсӣ ва рамзии худро қариб аз даст дода буд. Дар натиҷа, на танҳо мардуми одӣ ва донишҷӯён, балки зиёиёну фарҳангиёне, ки даҳҳо сол дар пойтахт зиндагӣ мекарданд, соли 1992 шаҳри Душанберо ноумедона тарк намуда, ба маҳаллу зодгоҳи бобоии худ баргаштанд. Ҳамин тавр, хатарҳои воқеии парокандагии Тоҷикистони ягона пеш омада буд.

Вале, хушбахтона, ба шарофати иродаи қавии Эмомалӣ Раҳмон ин хатар бартараф гардид ва ягонагии Тоҷикистон таъмин карда шуд. Ва ин дастоварди дигарест, ки номи ӯро дар таърихи давлатдорӣ миллии тоҷикон ҳамчун наҷотбахши давлат ва Пешвои миллат ҷовидона мегардонад.

Дастоварди бунёди сеюм:

Барқарор намудани низом ва аркони давлатдорӣ

Ҳамчун қадами сеюм Эмомалӣ Раҳмон тавонист, ки дар муддати барои таърих бисёр кӯтоҳ низоми мукамал ва муосири давлатдориро барқарор намуда, аркони давлатдорӣ миллии ва ниҳодҳои асосии давлатдорӣ моро эҳё намояд. Барои он, ки

вазъияти онрӯзаи давлатдории кишварамонро дуруст ба ёд орем, аз гузориши раиси онвақтаи Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон Акбаршоҳ Искандаров дар Иҷлосияи 16-уми Шӯрои Олӣ иқтибос меорем, ки гуфта буд: «Имрӯз дар кишвар органҳои конституционӣ амалан фалаҷ шудаанд... Агар ин вазъият идома ёбад, хатари он мавҷуд аст, ки Тоҷикистон аз харитаи ҷуғрофиёиичаҳон умуман нест шавад». Ин буд вазъияти воқеии кишвар дар рӯзҳои аввали ҳамчун Роҳбари ҷумҳурии интиҳобшудани Эмомалӣ Раҳмон.

Ҳоло бисёриҳо дар шароити орому осудаи имрӯзадаъвоивазирӣ раҳбарӣ доранд, вале дар он рӯзҳо, ки кишвар дар коми оташ месӯхт, иддае ба ояндаи Тоҷикистон бовар надошта, ҳатто ба вазифаи вазирӣ розӣ намешуданд... Дар он рӯзҳо на танҳо мақомоти марказии ҳокимияти давлатӣ, балки дар аксари минтақаҳо мақомоти маҳаллии ҳокимият низ пурра фалаҷ гашта буданд, ки барқарорсозии онҳо кори осон набуд.

Ва, хушбахтона, Эмомалӣ Раҳмон дар кӯтоҳтарин замон тавонист, ки мақомоти конституционии давлатдориро барқарор намуда, ниҳодҳои фалаҷшударо эҳё намояд. Тайи ин муддат Тоҷикистони соҳибистиклол соҳиби сохтори мукаммали идорӣ, ҳукумати коршоём, парлумони касбӣ, Артиши миллӣ, ниҳодҳои босалоҳияти кудратию амниятӣ ва дигар рукну афзорҳои зарурии давлатдорӣ худ гашт.

Дар ин масъала бояд гуфт, ки маҳз ташаккулёфтани системаи давлатӣ ва ҳамчун механизми

ягона ба кор даромадани низоми давлатдорӣ яке аз заруратҳо ва нишондиҳандаҳои асосии барпошудани давлат ва давлатдорӣ ба ҳисоб меравад, зеро маҳз системаи ташаққули давлати метавонад кори муназзамии институти давлат ва бақои давлатдориро таъмин намояд. Бинобар ин, дар сатҳи муосир эҳё ва барқарор намудани системаи мукаммали давлатдорӣ тоҷикон яке аз дастовардҳои бунёдии дигари Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон Эмомалӣ Раҳмон, балки яке аз хидматҳои муҳимтарини ӯ барои давлату миллати тоҷик мебошад. Қасоне, ки ба сиёсат ва давлат аз назари касбӣ менигаранд, то чӣ дараҷаи будани ин дастовардро ба хубӣ дарк менамоянд.

Дастоварди бунёдии чорум: **Барқарорӣ сулҳ ва ваҳдати миллӣ**

Дастовард ё қадами устувори чоруми Эмомалӣ Раҳмон дар он буд, ки бо ҷасорат ва иродаи қатъии ӯ мардуми Тоҷикистон аз вартаи ҷанги дохилии хонумонсӯз раҳо гашта, ба ваҳдати миллӣ расид. Гояи сулҳ, ошти миллӣ ва афву ҳамдигарбахши аз муҳимтарин паёмҳои буданд, ки Сарвари давлатҳанӯз дар рӯзи аввали интиҳобаш ба миён гузошта буд ва ин паёмҳочавҳари тамоми барномаю фаъолияти баъдии ӯро ташкил намуданд.

Ҷамагон дар ёд доранд, ки Эмомалӣ Раҳмон дархузури вақилони иҷтимоии таърихӣ ва дар пешгоҳи халқи шарифи Тоҷикистон савганд ёд кард: «Агар лозим шавад, ба ивази ҷони худ сулҳу ваҳдатро ба Тоҷикистони азиз бозмегардонам ва то

даме, ки як гурезаи тоҷик дар хорич ба сар мебарад, ором зиндагӣ нахоҳам кард». Имрӯз шоҳидем, ки он суханон як шиори холии сиёсӣ набудаанд, балки фарёди самимии як фарзанди халқи тоҷик, ки дарди ҷонкоҳи миллат ва андешаи наҷоти Ватан тамоми вучудаширо фаро гирифта буд.

Ҳарчанд мардуми шарифи Тоҷикистон ташнаи сулҳу ваҳдат буд, аммо тарроҳони ин ҷанги бемаънӣ ба осонӣ аз нақшаҳои худ даст намекашиданд. Ин буд, ки ба Эмомалӣ Раҳмон солҳо лозим омад, то ба иҷрои яке аз паёмҳои марказии худ – барқарорӣ сулҳ ва ваҳдати миллӣ ноил гардад. Барои расидан ба ин ҳадафи муқаддас роҳбарияти давлат тавонист, ки ҳудуди як миллион гурезаро ба хонаҳояшон баргардонад, даҳҳо ҳазор манзили вайроншударо барқарор созад, ҳазорон макони ҷамъиятӣ ва нуқтаҳои истифодаи умумӣ, мисли мактабҳо, муассисаҳои тиббӣ, пулҳо ва корхонаҳоро эҳё ва барқарор намояд.

Ҳамин тавр, маҳз барқарорӣ сулҳ ва ваҳдати миллӣ боис гашт, ки Тоҷикистон ҳамчун давлат аз хатари нобудӣ наҷот ёбад ва тоҷикон ҳамчун миллат аз вартаи маҳвшавӣ раҳой ёбанд. Бинобар ин, масъалаи сулҳу ваҳдат барои давлату миллати мо натавонанд масъалаи қатъӣ низоъ ва расидан ба оштию ҳамзистӣ, балки масъалаи наҷоти миллӣ буд. Ва ин тарҳи наҷоти таърихӣ миллӣ маҳз бо сарвари Эмомалӣ Раҳмон амалӣ шуд. Худи ҳамин хидмати беназир кофист, ки вай ҳамчун шахси муттаҳидкунандаи миллат ва Пешвои воқеии миллӣ эътироф ва пазируфта шавад. Магар барои як давлат ва як миллат чизе болотар аз наҷот ҳаст?

Дастоварди бунёдиш панҷум:
**Ташаккули давлатмард ва ё ҳалли мушкилаи
лидери сиёсии миллӣ**

Чор дастоварди зикршуда боис гаштанд, ки заруратҳои ҳаётии давлату миллат ба таври устувор таъмин гашта, масъалаи начоти миллӣҳалли худро ёбад ва дар ин раванди мураккабтарини таърихӣ, ки масъалаи буду набуди давлату миллат ҳал мешуд, Эмомалӣ Раҳмон ҳамчун шахсияти дорои хусусиятҳои баланди роҳбарӣ зухур карда, ба таври табиӣ ба пешвои мардумӣ ва лидери умумимиллӣ табдил ёфт. Муҳимтарин хусусияти шахсияти сиёсии Сарвари давлат дар он буд, ки дар симояш тамоми рӯҳия ва хусусиятҳои беҳтарини халқи тоҷик ифода ёфта, ӯ дар муҳити мардумӣ ҳамчун падидаи худӣ, ҳамчун бахше аз худӣ мардум, ҳамчун «порае аз пайкари халқ» пазируфта шуд. **Ҳамин тавр, бозуҳури Эмомалӣ Раҳмон мардуми Тоҷикистон соҳиби пешво ё лидери ягонаи миллӣ гашт ва дар натиҷа яке аз муҳимтарин масъалаҳои миллӣ ва таърихӣ давлатдорӣ мо, яъне масъалаи лидери сиёсии миллат, пешвои эътирофшудаи давлатӣ ё ташаккули давлатмард ҳалли муносиби худро пайдо намуд. Ин дастоварди панҷуми Эмомалӣ Раҳмон, балки дастоварди бунёдии тамоми мардуми шарифи Тоҷикистон аст.**

Масъалаи пешвои сиёсии миллат ва лидери эътирофшудаи давлатӣ як мавзӯи бисёр ҳаётии давлатдорӣ буда, дар мавриди он тавачҷух ба нуктаҳои зерин бисёр муҳим аст:

Якум, масъалаи лидери миллиро набояд бо

падидаҳои манфиечун шахсиятмехварӣ канори ҳам гузошт. Лидери миллӣ шахсиятест, ки маҳз бо ифои нақши воқеии сарнавиштсоз барои давлату миллати худ сазовори эътирофи умумимиллӣ гашта, масъалаи пешвоии ӯ ба таври табиӣ ва воқеӣ аз тарафи ҷомеа қабул мегардад. Лидери миллӣ ба таври сунъӣ ё бо мадху сано сохта намешавад, балки он маҳсули як марҳалаи таърих, натиҷаи ҷонбозӣ ва аз худ гузаштагии шахсият дар роҳи давлату миллат, инъикоси воқеияти ҷомеа ва натиҷаи эътирофи воқеии мардум аст.

Дуюм, таҳлилоҳодисаҳои солҳои 90-уми асри гузашта нишон медиҳад, ки дар он солҳо ҷомеаи мо илова бар мушкилоти дигар, бо бӯҳрони амиқи набудани лидери умумимиллӣ низ рӯбарӯ гашта буд. Ҳар як гурӯҳи аҳоли аз пайи лидерони ҳизбӣ, гурӯҳӣ, динӣ ва маҳаллии худ рафта, дар айни замон, ин «пешвоён» ҳамдигарро умуман, эътироф намекарданд. Ҳамин тавр, ҷомеа ба гирдобии ҷанги шахрвандӣ фуру рафт ва фоҷиаи миллӣ пеш омад. Бинобар ин, агар дар он марҳала шахсияти дар сатҳи умумимиллӣ эътирофшудае вучуд медошт, ки бо тамоми ҷасорат ва иродаи қавӣ зимоми идораи мамлакатро ба зимма мегирифт ва ҳамчун кафили ҳифзи давлатдорӣ, суботи ҷомеа ва ваҳдати миллӣ тамоми неруҳои сиёсиро дар атрофи худ ҷамъ меовард, шояд пеши роҳи ҷанги шахрвандӣ гирифта мешуд. Ин аст, ки дар баъзе марҳалаҳои таърихӣ ҳузури лидери миллӣ барои миллат ва давлат ба як масъалаи сарнавиштсоз табдил мешавад.

Сеюм, набояд чунин пиндошт, ки масъалаи

Пешвои миллӣякмасъалаи кӯхна буда, ба ҷомеаҳои анъанавӣ ва ғайридемократии асрҳои гузашта дахл дорад. Зеро аз назари илми сиёсат, зуҳури лидери умумимиллӣ ва пешвои эътирофшудаи давлатӣ як зарурати бисёр қиддии давлатдорӣ ва давлатсозӣ буда, на танҳо дар гузаштаи дур, балки дар таърихчаҳои муосир низхастӣю бунёди аксари давлатҳои пешрафтаву демократии ҷаҳон ба номи шахсиятҳои алоҳидаи рамзӣва калидӣвобаста аст. Чунин шахсиятҳо дар марҳалаҳои ҳассостарини таърихи давлатҳои худ зуҳур карда, на танҳо масъалаи буду набуд, балки роҳи минбаъдаи рушди ин кишварҳоро муайян намудаанд. Масалан, таъриху давлатдорӣи Иёлоти Муттаҳидаи Амрико бо номи Ҷорҷ Вашингтон, Фаронса бо Шарл Де-Голл, Чин бо Мао Зе Дун, Туркия бо Камол Отатурк пайвастагии зич доранд. Дар кишварҳои аъзои ИДМ бошад, касе наметавонад нақши калидии Владимир Путинро дар наҷоту эҳёи давлатдорӣи Русия ва ё нақши таъйинкунандаи Нурсултон Назарбоевро дар ташаккул ва рушди давлатдорӣи миллии қазоқҳо инкор намояд. Эътирофи хидмат ва ҷойгоҳи табиӣ ва воқеии ин шахсиятҳо ҳаргиз давлатҳои зикршударо аз сифати демократӣ маҳрум накардааст.

Ҷорум, бисёр муҳим аст, ки масъалаи лидери сиёсии миллат ва ташаккули давлатмард бомасъалаи вучуди шахсиятҳои бузурги фарҳангӣ, адабӣ, ҳунарий ва маънавии миллӣ иштибоҳ гирифта нашавад. Миллати тоҷик дар тӯли таърихи худ садҳо фарзандони бузургеро парвариш намудааст, ки дар илму фарҳанг, донишу хирад ва ахлоқу одоб

натанҳо дар минтақа, балки дар сатҳи ҷаҳонӣ эътибору эътироф ёфтаанд. Аммо садсолаҳои набудани давлатдории худӣ имкон наметод, ки мо дорои лидери сиёсии миллӣ ва пешвои эътирофшудаи давлатӣ, яъне дорои давлатмардбошем, зеро ташаккули чунин падида маҳз дар шароити давлати мустақили миллӣ имконпазир аст. Пас ҳуди ташаккули шахсияти давлатдор, ба майдон омадани давлатмард ва зуҳури лидери давлатию сиёсии миллат барои таърихи садсолаҳои охири мо падидаи комилан нав буда, сатҳи сифатан нав ё марҳалаи соҳибдавлатии рушди миллатро ифода мекунад.

Панҷум, яке аз муҳимтарин нақшҳои лидери миллӣ ва пешвои давлатӣ дар сарнавишти давлатҳо аз он иборат аст, ки чунин шахсиятҳо бо донишу таҷрибаи бузурги худ мактаби давлатдории миллиро поягузорӣ намуда, шароити ҳифз, рушд ва интиқоли арзишҳо ва анъанаҳои давлатдории миллиро фароҳам меоваранд. **Хушбахтона, имрӯз зери роҳбарии Эмомалӣ Раҳмон мактаби давлатдории миллии муосири тоҷикон ташаккул ёфтааст**, ки он яке аз омилҳои кафолатдиҳандаи рушд, субот, амният ва ҷовидонагии давлатдории мо мебошад.

Хулоса, зуҳур ва ташаккули пешвои миллӣ ё лидери сиёсии миллат як дастоварди бунёдии давлат ва миллати мо мебошад. Зеро, тавре таъкид шуд, таърихи аксари кишварҳои ҷаҳон собит намудааст, ки ташаккули лидери сиёсии миллӣ ва пешвои эътирофёфтаи давлатӣ як зарурати асосии марҳалаи эҳё ва барқарории давлатҳо буда, зуҳури

он тамоми таърихи минбаъдаи давлатҳо ва миллатҳоро муайян мекунад.

Дастоварди бунёдиш шашум:
**Ташаккули мактаби давлатдорӣ ва модели
давлати миллӣ**

Тавре зикр шуд, зеро роҳбарии Эмомалӣ Раҳмон мактаби давлатдорӣ миллии тоҷикон дар замони нав ташаккул ёфта, ҷанбаҳои шаклӣ, сохторӣ, мазмунӣ ва арзишии он дар сатҳи муосиртарин ба вуҷуд оварда шуданд. Дастоварди шашум ва бисёр ҳаётии Тоҷикистон таҳти сарвари Эмомалӣ Раҳмон дар он буд, ки маҳз дар доираи мактаби давлатдорӣ ӯ сохти нави давлатдорӣ муосири тоҷикон, яъне **давлати демократии дунявӣ ҳуқуқбунёд** бунёдгузори шуд. Ин ғояи меҳварӣ аз аввалин рӯз аз тарафи роҳбари тозаинтиҳоби кишвар ҳамчун хатти ҳаракати ояндаи Тоҷикистон расман садо дод ва дар натиҷаиталошҳои зиёд соли 1994 дар моддаи якуми Конститутсияи Ҷумҳурии Тоҷикистон барои ҳамеша сабт гашт.

Дар ин муддат ба давлати мо муяссар гашт, ки як силсила меъёрҳои усулии низоми демократӣ, аз ҷумла, асосҳои демократии сохти давлатдорӣ, моҳияти дунявӣ ва иҷтимоии давлат, муқаддас будани ҳуқуқу озодиҳои шаҳрвандон, асли ғуногунфигурии сиёсӣ, фаъолияти парлумони касбӣ, бунёдҳои ҳуқуқии ҷомеаи шаҳрвандӣ, дахлнопазирии моликияти хусусӣ, таъмини адолати судӣ, баробарии ҳама дар наздиқонун, баробарҳуқуқии занону мардон, асли

озодиивичдону эътиқодно асоси устувори қонунӣ бахшад.

Ҳамчунин, дар ин давра давлат зери роҳбарии Эмомалӣ Раҳмон таъини дар масъалаҳои ташаққули низоми бисёрхизбӣ, татбиқи гуногунфикрии сиёсӣ, баланд бардоштани ҳуқуқи қонун ва таъмини баробарҳуқуқии қону мард дар қомеа дастовардҳои муҳим қасб намоёд. Имрӯз дар тамоми соҳаҳои ҳаёти Тоҷикистон қону қон нақши сазовори ҳурро дошта, дар оянда низ ин сиёсати давлатӣ ба таъри қиддӣ идома меёбад.

Ҳулоса, Тоҷикистон қаракати орому устувори ҳурро дар роҳи қунёди давлати демократии дунявии ҳуқуққунёд идома медиҳад. Беш аз ду даҳсолаи қузашта нишон дод, ки интиқоби ин роҳ интиқоби дурусту дурбинона буда, ҳуди қамин қоя ба яке аз қаминҳои асосии ҳаёти оқошқатаи қомеа табдил ёфтааст. Қамин таъри, Эмомалӣ Раҳмон мақтаби давлатдорӣи қиллӣ ва модели муосири давлатдорӣи қиллии қоро асос қузошт, ки он роҳи устувори ояндаи давлату қиллатро таъйин ва таъмин меқунад.

Дастоварди қунёдии ҳафтум:

Ташаққули зерсоқторҳои ҳаётии Ваҳдати қиллӣ

Дастоварди қунёдии ҳафтуми Тоҷикистон зери роҳбарии Эмомалӣ Раҳмон дар он буд, ки дар ин давра зерсоқторҳои ҳаётии Ваҳдати қиллӣ ба вучуд оварда шуданд. Манзур аз ин зерсоқторҳо, пеш аз қамин, қунёди роҳҳои мошинқард, нақбҳо, қатҳои интиқоли барқ, шабақаҳои умумии иттилоърасонии сартосарӣ ва қайра мебошад. Аҳамияти қунёдии ин

дастовард дар чист?

Бале, роҳҳо, нақбҳо ва пулҳо пеш аз хама, аҳамияти иртиботию иқтисодӣ доранд ва ин нақши худро иҷро карда истодаанд. Вале ёд дорем, ки дар оғози ин барномаҳои азим баъзеҳо маънидорона мепурсиданд, дар ҳоле ки кишвар мушкилоти ҷиддитари иқтисодӣ ва иҷтимоӣ дорад, ба бунёди чунин роҳҳовоситаҳои иртиботии гаронқимат чӣ ҳолат аст? Вале, вақте ин роҳҳо, нақбҳо ва пулҳо сохта мешуданд, Эмомалӣ Раҳмон дар замири худ илова бар ҳадафи иқтисодӣ, як барномаи бисёр ҷиддитар аз роҳсозию нақбканӣ дошт: ӯ пеш аз хама, онро дар назар дошт, ки ин роҳҳо ва ин нақбҳо чун рағҳои хунгарди як пайкари зинда кишвари моро ба кишвари ягона ва миллати моро ба миллати ягона табдил медиҳанд. Зеро кишваре, ки минтақаҳои он бо ҳамдигар соли дар тӯли шаш моҳ робита надошта бошад, кишваре, ки мардуми он дар тайи солҳо натавонад ба минтақаҳои дигари кишвар сафар кунад, чӣ гуна метавонад ваҳдати худро ҳифз намояд? Маҳз робитаи доимӣ ва рафтуомади ҳамешагӣ тафаккури мардумро аз сатҳи деҳаву маҳалваминтақаҳо берун оварда, ба сатҳи миллати ягона ташаккул медиҳад.

Дар ин давра ба Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон муяссар гашт, ки бо сохтани хатҳои интиқоли барқи «Лолазор-Хатлон» ва «Ҷануб-Шимол» системаи ягонаи энергетикӣ кишварро барқарор намояд, ки он на танҳо як омили ваҳдат, балки омили муҳими амнияти миллӣ низ гаштааст. Ҳамчунин, муяссар гашт, ки дар ниҳоят шабақаҳои саросарии иттилоърасонӣ дар сатҳи кишвар барқарор

гарданд. Дар натиҷа, имрӯз мавҷҳои шабакаҳои радиоӣ ва телевизионии Тоҷикистон тамоми нуқтаҳои кишварро фаро гирифтаанд, ки ин низ яке аз зерсохторҳои ҳаётии ваҳдати миллӣ буда, барои ташаккули тафаккури ягонаи миллӣ нақши ҷиддӣ мебозад.

Хулоса, Ваҳдати миллии мо бо зерсохторҳои зарурӣ низ таъмин гардид, ки бидуни он пойдеории ваҳдатро тасаввур кардан мушкул буд. Ин ҳам яке аз дастовардҳои ҳаётист, ки Тоҷикистон зери роҳбарии Эмомалӣ Раҳмон ба он ноил гашт.

Дастоварди бунёди ҳаштум:
Начоти кишвар аз бухрони шадиди
иқтисодӣ ва иҷтимоӣ

Дастоварди ҳаштум дар он буд, ки дар ин давра ба Эмомалӣ Раҳмон муяссар гашт, то соҳаҳои асосии хоҷагии халқи кишварро эҳё намояд ва ҷомеаи моро аз бухрони шадидтарини иқтисодӣ ва иҷтимоӣ беруноварад. Ин раванд дар се марҳала анҷом ёфт:

Марҳалаи якум, таъмини фаврии мардум бо маводиғизоӣ, сарпаноҳ ва эҳтиёҷоти аввалия буд. Дар рӯзҳои аввали Сарвари давлат интиҳоб шудани Эмомалӣ Раҳмон баъзе минтақаҳои кишвар бо хатари ҷидди гурӯснагӣ рӯбарӯ буданд, дар минтақаҳои дигари кишвар низ таъмини нон, хӯрок ва ашёи зарурии рӯзгор масъалаи асосӣ ба ҳисоб мерафт. Ҳатто дар пойтахти кишвар мардум рӯзҳои дароз барои нон навбат меистоданд. Дар чунин вазъият барномаи аввалиндараҷаи Эмомалӣ Раҳмон гирифтани пеши роҳи гурӯснагӣ ва

талафоти мардум буд, ки хушбахтона, бо муваффақият амалӣ шуд. Барои расидан ба ин ҳадаф, аз ҷумла лозим омад, ки то даҳҳо ҳазор гектар замин ба аҳолитақсим карда шавад. Мардуми деҳотонро ҳамчун «замини президентӣ» хуб дар ёд доранд.

Марҳалаи дуюм, раҳои мардум аз камбағалию камбизоатӣ буд. Инкор иҷрои барномаҳои ҷиддии давлатиро тақозо мекард, ки муҳимтарини онҳо татбиқи Стратегияи паст кардани сатҳи камбизоатӣ мебошад. Хушбахтона, бо роҳбарии Эмомалӣ Раҳмон сатҳи камбизоатӣ дар кишвар аз ҳудуди 90% то зери 30% коҳиш дода шуд.

Марҳалаи сеюм, ба амал баровардани ислоҳоти иқтисодӣ буд, ки муҳимтарин бахши он гузаштан ба иқтисоди бозорӣ ва ба вучуд овардани бахши хусусӣ ба ҳисоб мерафт. Дар соҳаи кишоварзӣ бошад, ба давлат муяссар шуд, ки аз сохти хочагидории кӯҳна ба тарзи нави хочагидорӣ гузарад, ки дар натиҷаи он деҳқон ба соҳиби воқеии замин табдил гашта, худ барои ба даст овардани ҳосили фаровон ҳавасманд гардид.

Хулоса, ҳар касе, чи мутахассис ва чи шахрванди одӣ, вазъияти имрӯзаи зиндагии мардуми кишварро на танҳо бо солҳои мудҳиши 90-ум, балки ҳатто бо 10 ё 5 соли пештар боинсофна муқоиса намояд, бидуни шакку шубҳа, эътироф хоҳад кард, ки имрӯз сатҳи зиндагӣ дар кишвар ба таври бунёдӣ тағйир ёфта, мушкilotи асосии мардум аллакай дар гузаштаи дур мондаанд, иқтисодии мамлакат марҳалаи барқарориро пурра гузашта, ба марҳалаи рушди устувор ворид шудааст. Акнун ҷарҳаи

иктисодию иҷтимоии ҷомеаи мо ба пеш ба ҳаракати муназзам даромадааст, ки ин як дастоварди бунёди мебошад.

Дастоварди бунёди нухум:

Эҳёи миллии тоҷикон ҳамчун воҳиди ягонаи сиёсӣ ва фарҳангӣ

Дастоварди бунёди нухум дар он ифода мегардад, ки талошҳои фарҳангсолоронаи Эмомалӣ Раҳмон заминаи онро гузошт, то миллати тоҷик ҳамчун воҳиди ягонаи сиёсӣ ва этнофарҳангӣ эҳё гашта, ба худшиносии миллӣ ва истиқлолияти фикрӣ бирасад. Тайи ин давра ӯ дар самти эҳёи фарҳангу арзишҳои миллӣ, тақвияти худшиносии миллӣ ва ташаккули рӯҳияи ягонаи миллӣқадамҳои устувор гузошт. Дар ин давра ба роҳбарияти давлат муяссар гашт, ки забони тоҷикиро ҳамчун яке аз рукнҳои асосии миллат пурра эҳё намуда, корбурдиқомили идорию сиёсӣ ва илмию ҷамъиятии онро таъмин созад. Ба хоҳири тақвияти худшиносии миллӣ, ташаккули эътимоди қавии мардум ба фарҳанг ва арзишҳои миллии худ ба Эмомалӣ Раҳмон зарур омад, ки бо барномарезии ҳадафманд хоҳири таърихӣ миллатро эҳё ва барқарор намояд. Барои амалӣ гардидани ин ҳадаф, бо супориши бевоситаи ӯ симои як силсила абармардони таъриху фарҳанги миллат эҳё шуда, ҷашнҳои бошукӯҳи бузургдошти онҳо дар сатҳи миллӣ ва байналмилалӣ баргузор шуданд, ки Исмоили Сомонӣ, Имоми Аъзам Абӯҳанифа, Имом Бухорӣ, Ҳаким Фирдавсӣ, Мавлоно Ҷалолуддини Балхӣ, Мир Сайид

АлииҲамадонӣ, Носири Хусрави
Қубодиёни, Камоли Хучандӣ, Имом Ғаззоли аз
ҷумлаи онҳо мебошанд. Ҳамчунин, чун рамзи
сипоси абадии мардуми Тоҷикистон
бароихидматҳои беназирашон ба як зумра
абармардони таъриху фарҳанг, аз ҷумла Садриддин
Айнӣ, Бобочон Ғафуров, Мирзо Турсунзода,
Нусратулло Махсум ва Шириншоҳ Шотемур барои
хидматҳои бузургашон унвони олитарин–
«Қаҳрамони Тоҷикистон» дода шуд.

Дар раванди эҳёи ҳудогоҳии миллӣ баъзеҳо
эътироз доштанд, ки давлат беш аз ҳад ба гузашта
рӯй оварда, «сиёсати таърихгаро»-ро пеш
гирифтааст. Вале дар ҳолате ки пояҳои худшиносии
миллии мо осеби ҷиддӣ дида, миллати мо аз
асолати худ то андозае дур карда шуда буд,
марҳалаи эҳёи хотираи таърихӣ ва барқарории
пойдеворҳои худшиносии миллӣ як зарурати бисёр
муҳими ҳам миллию таърихӣ ва ҳам давлатию сиёсӣ
буд. Аз тарафи дигар, ҳамаи ин иқдому тадбирҳо
барои тарбияи насли наврас бар пояи арзишҳои
миллӣ ва дар рӯҳияи ватандорӣ таъсири ҷиддӣ
доранд. Ҳадафи ниҳони ин иқдомҳо иборат аз он
буд, ки миллати мо бо касби ҳудогоҳӣ ва эътимод
ба худ, ба марҳалаи истиқлолияти фикрӣ бирасад.
Ин масъала аҳамияти ҳамаҷонибаи назарӣ ва амалӣ
дорад, зеро то истиқлолияти фикрии як миллат
таъмин нагардад, истиқлолияти сиёсии он нокомил
боқӣ мемонад. Ҳамин тавр, Эмомалӣ Раҳмон на
танҳо истиқлолияти сиёсии давлат, балки
худшиносӣ ва истиқлолияти фикрии миллатро низ
эҳё намуд, ки ин низ як дастоварди бисёр меҳварӣ

ва бунёди мебошад.

Дастоварди бунёди даҳум:
Таъмини ҷойгоҳи сазовори Тоҷикистон
дар арсаи байналмилалӣ

Қадами устувор ё дастоварди бунёди дигар дар он буд, ки талошҳои Эмомалӣ Раҳмон боис гашт, то Тоҷикистон ҳамчун давлати мустақил ва узви баробарҳуқуқи ҷомеаи ҷаҳонӣҷойгоҳи сазовори худро дар арсаи байналмилалӣпайдокунад. Ҳанӯз дар аввалин Мурочиатномае, ки ӯҳамчун Сарвари давлат ба халқи шарифи Тоҷикистон ва ҷомеаи ҷаҳонӣқабул карда буд, маҳз бар зарурати ҳамчун воҳиди баробарҳуқуқ ба ҷомеаи ҷаҳонӣворид шудани Тоҷикистон таъкид карда мешуд. Сиёсати «дарҳои боз», ки заминаи он маҳз аз тарафи Эмомалӣ Раҳмон гузошта шуд, дар ин муддат ҳамчун як консепсияи амалгароёна, мутавозин ва сулҳомез натиҷаҳои зарурӣ дода, обрӯю эътибори Ҷумҳурии Тоҷикистонро дар арсаи байналмилалӣ боло бурд. Ҳоло Тоҷикистон бо беш аз 140 кишвари ҷаҳон робитаи дипломатӣ барқарор намуда, узви комилҳуқуқи беш аз 40 созмони байналмилалӣ мебошад.

Дар мавриди ҷойгоҳи байналмилалии Тоҷикистон сухан ронда, зикр кардан зарур аст, ки кишвари мо як узви бемавқеъ ва ё назоратгари одии равандҳои сиёсии байналмилалӣ набуда, балки сиёсати хориҷии соҳибташаббус дорад. Шояд зикр кардан кофӣ бошад, ки маҳз бо пешниҳоди Эмомалӣ Раҳмон Маҷмаи умумии СММ соли 2003-ро «Соли байналмилалии оби тоза», солҳои 2005–

2015-ро Даҳсолаи байналмилалии амалиёти «Об барои ҳаёт» ва соли 2013– ро «Соли байналмилалии ҳамкорӣ дар соҳаи об» эълон намуд.

Мавқеи фаъоли Сарвари давлати Тоҷикистон хусусан дар масъалаҳои минтақавӣ, аз ҷумла ҷалби тавачҷуҳи ҷомеаи ҷаҳонӣ ба ҳалли воқеии бӯҳрони Афғонистон бароиҳамагон маълум ва равшан аст. Пешниҳоди роҳбарияти олии Тоҷикистон дар бораи ташкили навори субот дар атрофи Афғонистон, ки ҳанӯз 15 сол пештар аз минбари СММ садо дода буд, имрӯз низ ҳамчун саҳеҳтарин формулаи ҳалли бӯҳрони Афғонистон боқӣ мемонад.

Ҳамин тавр, имрӯз бо қамоли ифтихор метавон гуфт, ки Ҷумҳурии Тоҷикистон ҳамчун кишвари мустақили соҳибхитиёрҷойгоҳи муносиб ва сазовори худро дар арсаи байналмилалӣ пайдо карда аст. **Ин тантанаи як оромии ҳазорсолаи миллати тоҷик аст**, ки хушбахтона, зеро роҳбарии Эмомалӣ Раҳмон ҷомаи амал пӯшид.

Натиҷагирӣ:

Эмомалӣ Раҳмон рисолати таърихӣ худро дар назди ватан, миллат ва таърих ба ҷой овард

Агар ин дастовардҳои усулиро қанори ҳам гузорем, метавон гуфт, ки дар натиҷаи фаъолияти ҷиддӣ ва бисёрсамтаи Эмомалӣ Раҳмон давлатдорӣ миллии тоҷикон аз вартаи нобудӣ наҷот ёфт, тамомияти арзии Тоҷикистон ҳамчун давлати ягона хифз шуд, арқони асосии сиёсӣ,

идорӣ ва қудрати давлатдории миллии мо эҳё ва барқарор гашт, миллати тоҷик ҳамчун воҳиди ягонаи сиёсӣ этнофарҳангӣ эҳё ва ҳифз гардид, Ваҳдати милли дар Тоҷикистон таъмин шуд, зерсохторҳои зарурии Ваҳдати милли барқарор гардиданд, соҳти давлатӣ ва самти сиёсии давлатдории тоҷикон дар замони муосир мушаххас шуд, соҳаҳои асосии хоҷагии халқи мамлакат барқарор гашт ва ниҳоят, Тоҷикистон ҳамчун давлати соҳибистиклол ҷойгоҳи устувори ҳудро дар арсаи байналмилалӣ касб намуд.

Аз нигоҳи илми сиёсат ва аз назари фанни давлатдорӣ ҳамаи ин чӣ маъно дорад? Ин ҳақиқати инкорнопазир ба он маъност, ки:

Якум: Эмомалӣ Раҳмон рисолати таърихии ҳудро дар назди Ватан, миллат ва таърих ба ҷой овард. Яъне он вазифаҳои таърихӣ, ки дар назди ӯ, ҳамчун Сарвари давлати тоҷикон гузошта шуда буд, ҷомаи амал пӯшиданд.

Дуюм: Ин дастовардҳо ба он маъност, ки зери сарвари ӯ Тоҷикистон ҳамчун давлати мустақил ва устувор ба як воқеияти инкорнопазирӣ таърихӣ ва сиёсӣ табдил ёфт. Имрӯзҳо дар таҳлилҳои илмӣ сиёсӣ нисбат ба кишварҳои, ки масъалаҳои асосии сарнавишти ҳудро ҳал карда натавонистанд ва ояндаи буду набудашон ҳанӯз равшан нест, истилоҳи «давлатҳои ноком»-ро ба қор мебаранд. Ва гоҳе бадҳоҷони давлатдории тоҷикон низ меҳостанд, ки давлати мо маҳз дар ин радиф қарор гирад. Вале имрӯз, мо метавонем бо сарбаландию ифтихор эълон намоем, ки **Тоҷикистон зери роҳбарии Пешвои миллат Эмомалӣ Раҳмон ҳамчун**

давлати мустақил барпо шуд, ҳамчун воқеияти устувори таърихию сиёсӣ доир гашт! Дигар ҳеҷ касе ва ҳеҷнереу наметавонад, ки мавҷудияти Тоҷикистон, Истиқлолияти давлатӣ ва ягонагии кишвари моро зери савол гузорад.

Бинобар ин, имрӯз мо бо камоли масъулият дар баробари рӯҳи бузурги ниёғонамон, дар пеши таърихи пурфочиаи миллатамон дар баробари рӯҳи ҷовидони қурбониёни ин роҳи муқаддас ва дар назди халқҳои ба мо дӯсти ҷаҳон эълон намоем, ки рисолати таърихии худро ба ҷой овардем, давлати худро соҳибӣ кардем, ҳифз намудем ва ҳифз хоҳем намуд. Ин аст дастоварди муҳимтарини фаъолияти сарварии Эмомалӣ Раҳмон ҳамчун фарзанди Ватан ва Пешвои миллат.

Акнун Эмомалӣ Раҳмон ҳамчун роҳбари баркамол дар шароити ниҳоят мураккаби сиёсӣ амнияти минтақа ва ҷаҳон Тоҷикистонро чун узви сарбаланди ҷомеаи ҷаҳонӣ бо камоли масъулият муаррифӣ менамояд. Бо дарназардошти ҳассосияту печидагии фазои сиёсӣ амнияти минтақа ва ҷаҳон бояд гуфт, ки дар ҳақиқат, дар чунин марҳалаи печидаи таърихӣ ин мамлакат бояд чунин пешвои пухтакору озмудае дошта бошад.

Имрӯз мардуми Тоҷикистон ба Эмомалӣ Раҳмон на ҳамчун ба як роҳбари одӣ, балки ҳамчун ба як начотбахши давлат, сарчамъкунандаи миллат, кафили сулҳу ваҳдат, эҳғари фарҳанги миллӣ, бунёдгузори мактаби давлатдорӣ муосири миллӣ ва дар мачмӯъ, ҳамчун ба меъмори давлатдорӣ навини тоҷикон ва пешвои эътирофшудаи умумимиллӣ менигарад. Пас Пешвои миллат

будани Эмомалӣ Раҳмон фақат як мансаб ё як унвони ҳуқуқӣ нест, балки Пешвои миллат будани ӯ як ҷойгоҳ аст, як нақш ва як рисолати таърихист, ки ӯ дар шоҳидии тамоми мардум ба ҷой овардааст.

Ин аст, ки дар Тоҷикистони имрӯза ҷонибдорӣ аз Эмомалӣ Раҳмон маънои васеътар аз ҷонибдорӣ аз як шахсро гирифтааст, балки ҷонибдорӣ аз ӯ ба маънои ҷонибдорӣ аз ояндаи устувори давлатдорию миллӣ, аз истиқлолиятисӣ ва фикрии миллат, аз низоми давлатдорӣ, аз суботу амнияти ҷомеа ва ҷонибдорӣ аз ваҳдату сарчамъии миллат мебошад. Зеро сиришти мардумӣ, эҳсоси худӣ, иродаи қавӣ ва таҷрибаи бузурги Эмомалӣ Раҳмон қалби ҳар шаҳрванди кишварамонро саршор аз ҳисси боварию эътимод ба фардо, ба ояндаи фарзандони худ ва ба дурнамои давлату миллат менамояд.

Ин ҳолати нодирест, ки мардум ба роҳбари худ ҳамчун ба худ, балки бештар аз худ бовар ва эътимод дорад. Ин аст моҳияти Пешвои миллат будан. **Ин аст моҳияти ба таври воқеӣ ва ба таври комилан табиӣ Пешвои миллат будани Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон.**